

PREMIUL UNIUNII EUROPENE PENTRU LITERATURĂ

GABRIELA BABNIK

SEZONUL SECETOS

superlativ absolut

PREMIUL UNIUNII EUROPENE PENTRU LITERATURĂ

Gabriela Babnik

Sezonul secetos

Gabriela Babnik

Sezonul secetos

Traducere din limba slovenă și note de
ALINA IRIMIA

București, 2020

Capitolul 1

*Nu poți aprecia greutatea unui pui
decât dacă îl iei în mâini și-l cântărești.*

Proverb african

Stăteam întinși pe pat, nelăsând soarele să intre în încăpere, dar chiar dacă am fi aprins lumina, nu știu dacă asta ar fi schimbat ceva – dacă eu aș fi redevenit cea care fusesem, iar el cel care fusese. M-am apropiat de el. M-am apropiat cât de mult am putut. De respirația lui şuierătoare și de pielea-i caldă. Degaja o căldură neobișnuită. Mi-a spus foarte serios – fapt care a dat un farmec aparte cuvintelor lui – că avea o inimă de taur. Pe acest taur eu l-am înhămat, așa că acum îmi va fi greu să-i mai dau drumul vreodată. Nu mă vor lăsa puterile să fac asta. Știu, scriu de parcă aș fi din secolul trecut, dar chiar sunt din secolul trecut. M-am născut la puțin timp după cel de-al Doilea Război Mondial. Am citit undeva că nu așa se încep romanele. Adică spunând „M-am născut acolo sau dincolo“, dar lăsați-mă să fac cum știu eu. Să-mi fie cu iertare că m-am întins pe pat, pe întuneric, lângă acest june al cărui chip pare desenat. Ochii, fruntea, nasul parcă sunt decupate din carton și lipite acolo unde se află acum.

Dormea cu pleoapele pe jumătate deschise și îmi doream să pot să i le închid. Știam anumite lucruri despre el chiar și așa, fără să-l cunosc cu adevărat. Puteam să le ghicesc. De exemplu, atunci când am ajuns la hotel. În

timp ce m-am aplecat să caut portofelul prin geantă, el se uita în altă parte. Sau când, pe stradă fiind, în toiul zilei, am vrut să-l prind de mână, dar n-am îndrăznit să fac asta decât mai târziu. Înainte, el doar mergea pe lângă mine, cu trupul lui zvelt de mecanic auto, deși... deși trebuie să fi făcut multe alte lucruri în viața lui. Se vedea după venele lui, nu doar de pe mâini, ci mai ales la tâmpole – vene mari, groase, vene ca niște cabluri electrice, vene ca oțelul, ca sarea, ca apa, adică vene invincibile –, iar eu îl înșoțeam cărându-mi geanta galbenă cu imprimeu cu trandafiri, pe care undeva, pe la jumătatea drumului, am scăpat-o oarecum din mână. La hotel, când stăteam sprijiniți cu spatele de scaunele de plastic, în timp ce trupurile ni se odihneau, a spus că m-a remarcat tocmai datorită acestei genți. De pe cealaltă parte a străzii. Între noi curgeau râuri de mașini, de oameni, de comercianți, de femei cu și fără bagaj pe cap, de copii cu fețe zbârcite și mai puțin zbârcite. Totuși, m-a remarcat din mulțime, iar imaginea mea i s-a fixat pe retină. Ținea ochii întredeschiși, la fel ca acum, doar că în clipa de față îi are aproape complet deschiși. Numai că acum nu mai privește, cel puțin nu în direcția mea. Mi-l imaginez privind în sine, la acea inimă de taur și la sângele fierbinte care îi curge prin vene precum valurile.

Probabil de aceea și respira greu în somn. Așa, grav, de parcă nu ar mai fi dormit de o veșnicie, ca și cum abia așteptase să-l invite cineva în pat. Am simțit asta încă de când eram pe cealaltă parte a drumului. Și când în sfârșit am ajuns unul în fața celuilalt, a spus:

— V-ați uitat la mine.

Îmi aduc aminte exact că mi-a vorbit cu „dumneavoastră“. Apoi i-am spus și eu același lucru:

— Am observat că te uitai la mine.

— Și acum ce facem? a zâmbit el.

Eu n-am răspuns nimic, doar stăteam acolo cu geanta mea galbenă cu imprimeu, pentru că mi se părea că e stupid

să spun ceva și să mă uit în altă parte. Atunci am înțeles și că nu voi rezista să nu-l privesc. Să nu mă uit la trupul acela înalt și zvelt. Dar cred că am mai spus asta deja, acum trebuie să spun ceva mai mult, să dau cărțile pe față; prin urmare, atunci când mi-am luat privirea de la el, mi-am imaginat cum îmi bagă mâna lui mare și închisă la culoare, pe care se oglindeau soarele și toate celelalte, pe sub tricoul transpirat și îmi ridică sânii, care o luaseră de un secol la vale, fiecare în altă parte. „Vă ajut eu cu geanta“, a mai spus, în timp ce îmi întorceam ușor privirea spre el.

I-am zâmbit și eu. După ce că era aproape să mor traversând strada, acum vrei să-mi duci geanta? Doar atât și nimic mai mult? Nu, nu se pune problema că nu aș ști cum merg lucrurile pe acest continent – fără sărutări în văzul lumii, fără ținut de mână pe stradă, cu atât mai puțin între două persoane de sex opus, și, ca regulă generală, fără niciun gest de intimitate în public –, însă doar să-mi care geanta, când ceea ce-mi trecea mie prin minte era un deget în gură sau o mână pe pântec, era oricum prea de tot. Am dat din cap, ce altceva puteam să fac? Încă de când eram copil, de fiecare dată când îmi doream ceva, dădeam din cap. „Nu e nevoie, mă descurc.“ Dar bineînțeles că, printre rânduri, spuneam exact opusul și cred că el a înțeles perfect asta. Încă de pe cealaltă parte a drumului, scaldată de soare. Mai târziu, când mergeam unul lângă celălalt, atât de încet și de ușor, ca două flori de bumbac purtate de vârtejuri de praf, mi-a luat oricum geanta.

Am mers la un hotel din apropiere, unde altundeva am fi putut să mergem? O femeie ca mine și un bărbat ca el. Stând în picioare, era cu două capete mai înalt decât mine. Dar eram obișnuită de acasă cu bărbați înalți. Pe mine nu mă deranja absolut deloc. Poate pe alții să-i fi deranjat. Faptul că o femeie de șaiszeci și doi de ani și un bărbat de douăzeci și șapte se plimbă unul lângă altul. Poate o deranja pe recepționera de la hotel. Faptul că, în timp ce cotrobăiam

prin geantă, ne atingeam din greșeală coatele și apoi și umerii. Am văzut, i se citea pe față. Iată încă una care a venit pentru safari. Numai că aici, în acest hotel prăfuit, nu văd nici urmă de nori, ca să nu mai vorbim de iarbă sau de lei tolăniți în iarbă. Doar un hol îngust, întunecos și scări care duc spre cameră. Când deschizi ușa, în partea stângă este un pat; lângă pat, o noptieră stridentă, lucioasă; puțin în lateral, un frigider, iar pe el, o vază cu flori de plastic. Să spunem că mai erau acolo și două scaune, pe care ne-am așezat sfioși, eu poate ceva mai mult decât el. Mi-am îndoit picioarele sub mine, poziție pe care am adoptat-o ulterior de mai multe ori în Africa, iar el s-a dus la frigider, de unde a luat o sticlă cu apă. Eu mă prefăceam că mă uit spre geam și spre draperiile grele, care atârnavă până jos, fiind cumva în contrast cu ceea ce se petrecea afară, cu soarele și cu acele gesturi exagerate și zâmbete ademenitoare ale vânzătorilor de pe stradă –, și încercam să-mi împing gândurile spre lucrurile care s-ar putea petrece între noi. Poate că îmi era teamă, da, îmi era teamă de cuvintele care puteau să iasă din gura lui. De faptul că se va întoarce brusc de la frigider, cu sticla de apă rece în mână, și că va spune: „Întinde-te pe pat și desfă-ți picioarele“ sau „Hai să te fut, că doar de-aia m-ai adus în hotelul ăsta, nu-i așa?“ N-aș ști ce să răspund la astfel de cuvinte.

— Vă este frig?

Am ridicat din umeri, cu toate că aș fi ridicat din umeri la orice altceva ar fi spus. Și întrucât întrebarea lui a lăsat loc tăcerii, m-am uitat spre geantă și mi-am dat seama că, atunci când am intrat în camera de hotel, am lăsat-o pe jos, lângă pat. Ca și cum înțelegea de ce-mi întorsesem ușor capul, ca și cum înțelegea mai multe decât aș putea înțelege eu vreodată, s-a îndreptat din nou spre pat; m-am gândit că se va așeza și că mă va invita să facem în sfârșit ceea ce voiam să facem acolo, dar el doar s-a aplecat, mi-a cules geanta de pe jos și mi-a dat-o ca și cum ar fi

fost ceva firesc, ca și cum florile acelea de plastic, covorul oarecum bătătorit și cuvertura aceea de mătase de pe pat nu însemnau nimic. Am strâns-o la piept de parcă aș fi îmbrățișat un copil.

— Dacă vă este frig, pot să vă dau tricoul meu.

Am clătinat din cap. Nu știu dacă a înțeles, deoarece în secunda următoare, printr-o mișcare bruscă, și-a tras tricoul din material subțire peste cap și a rămas așa, în picioare, în fața mea. Tot ceea ce îmi mai amintesc sunt acele fire de păr groase, negre, care i se întindeau din zona pubiană în sus spre abdomen, aproape până la gât. Chiar nu mă gândisem niciodată că bărbații cu piele închisă la culoare pot fi păroși sau, cel puțin, nu într-o asemenea măsură.

În această scenă de așteptare – o scenă mută, sfioasă, aproape tremurândă, în care se putea întâmpla orice sau în care se putea refuza orice –, ne-ar fi prins bine să mai fie cu noi o a treia persoană, dar având în vedere că ea nu părea să apară și că momentul dura deja prea mult, m-am aplecat spre el și am luat cu două degete tricoul transpirat.

— Te rog să nu-mi mai vorbești cu „dumneavoastră“.

— A, nu?

Am clătinat din nou din cap. Cu siguranță a înțeles deja ce vreau să spun. Pe fiul meu gestul ăsta îl făcea să râdă. Mai ales când era mic. Mulți ani mai târziu, mi-a spus că el a crezut toată copilăria că mama lui are coamă. O coamă de leoaică, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Și poate că din această cauză tinerelul cu piele măslinie și-a trecut mâna peste fața mea. O mână mare și caldă verifica dacă fruntea, dacă adânciturile ochilor și nasului nu au fost pur și simplu lipite acolo, pe chipul meu. Decupate din carton și lipite. Am vrut să-i spun că fiul meu este de o vârstă cu el și că de aceea era mai bine să mă tutuiască, dar apoi, după ce și-a luat mâna de pe fața mea și a mers spre fereastră, unde a tras draperiile grele de catifea, am preferat să mă holbez la fundul lui. Cred că Madonnei i-au

trebuie cincizeci de ani să pună mâna pe astfel de fese, însă eu probabil că nu voi reuși nici în următoarea mea viață.

— Hotelul nu e chiar așa de rău, am spus ca să zic și eu, în sfârșit, ceva, doar felul în care ne-a privit recepționera...

A făcut un gest cu mâna, ca și cum voia să-mi spună să mă opresc aici, că nu merita să continui. Și în timp ce se apropia de pat, când umbra lui s-a suprapus peste a mea, m-a străfulgerat gândul că îmi amintește de cineva. De cineva care nu mai era, dar care revenise în mine prin el, prin intermediul acelor blugi care îi cădeau de pe fund și prin degetele lungi. Nu a încetat să mă însoțească de când am plecat de acasă, după ce am spălat podeaua, am aranjat pernele, am împins scaunele spre masă și am încuiat ușa de la grădină. Astfel, întâlnirea sau, mai bine zis, schimbul de priviri de pe stradă s-a petrecut nu pentru că l-aș fi atras eu cu geanta mea galbenă, ori pentru că el ar fi avut pielea caldă – prea caldă – și o inimă de taur la vedere, ci pentru că în tot acest timp eram, de fapt, conectați unul cu celălalt. Abia pe aceste meleaguri fără nori, fără iarbă înaltă și fără lei tolăniți în iarbă am putut să ne dezlipim și să pășim de o parte și de alta a străzii. Poate că sunt nebună să cred în astfel de lucruri. Dar dacă sunt nebună, atunci chipul bărbatului care mi-a cărat geanta până la cel mai apropiat hotel și care, după ce a băut apă din frigider, și-a scos tricoul, apoi a tras draperiile și a adormit, pur și simplu nu există și, prin urmare, nu există nici eu.

Cuprins

Capitolul 1	11
Capitolul 2	85
Capitolul 3	143
Capitolul 4	210
Despre autoare	291
Despre traducătoare	293
Fragment din limba slovenă	295

Bucuria lecturii nu se oprește aici!

Din cadrul colecției ***Superlativ absolut***,
vă recomandăm și:

Laurence Plazenet – *Numai iubirea*
(Premiul Uniunii Europene pentru Literatură în 2012)

Halldóra Thoroddsen – *Geamul dublu*
(Premiul Uniunii Europene pentru Literatură în 2017)

Marente de Moor – *Fecioara neerlandeză*
(Premiul Uniunii Europene pentru Literatură în 2014)

Sezonul secetos, al treilea roman al Gabrielei, a obținut Premiul Uniunii Europene pentru Literatură în 2013 și a fost tradus până în prezent în paisprezece limbi.

Sunt cum nu se poate mai diferiți, dar în același timp foarte asemănători.

Ea are 62 de ani, este o intelectuală rafinată din Europa Centrală care fuge în Africa pentru a scăpa de apăsarea unei vieți de familie neîmplinite. El are 27 de ani, este un tânăr african care a crescut pe stradă, victimă a sărăciei și a abuzurilor de tot felul. Ana și Ismael provin din universuri îndepărtate atât din punct de vedere geografic, cât, mai ales, cultural și rasial, dar îi apropie sentimentul acut de însingurare, viața de orfani tolerați în familii disfuncționale, copilăria nefericită în care, deși pentru o vreme au avut mame, nu au simțit nicio clipă iubirea maternă.

Născută în timpul armatanelor, sub a cărui suflare fierbinte nu pot înflori nici natura, nici iubirea, povestea de dragoste dintre Ana și Ismael își caută febril împlinirea din dorința disperată a fiecăruia de a-și găsi refugiul în celălalt.

Cu o scriitură sofisticată, modernă, în care alternează inteligent perspectiva narativă, planurile spațio-temporale și stilurile de reproducere a vorbirii, Gabriela Babnik reușește să redea în *Sezonul secetos* nu numai o poveste de iubire neobișnuită, ci și o imagine vie a peisajului african, în care elementele socio-politice reale ale unei țări încă agitate se îmbină armonios cu realismul magic.

Sezonul secetos al naturii prevestește distanțarea sufletească sau personajele vor reuși să-și găsească în această relație salvarea mult visată?

9 786069 464717

www.edituradarcee.ro